

KERK-KRANT

GELOOFGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 50

Jaargang 9, nummer 13

28 februari 2021

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Tweede zondag van de Veertigdagentijd

We mogen vandaag samen in Gods licht gaan staan en zo een glimp opvangen van Gods nieuwe wereld. We doen het in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.

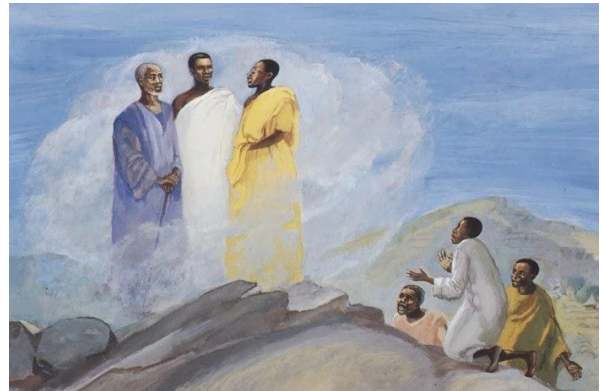
Loslaten om opnieuw te beginnen

Ons leven bestaat uit een aaneenschakeling van gewone, onopvallende dingen waar we niet lang bij stilstaan. Maar dan ineens gebeurt er iets ongewoons, dat ons doet opkijken van ons dagelijkse doen. Verrast door het ongewone, zien we met andere ogen.

Zoiets is Abraham overkomen en later de leerlingen van Jezus toen ze uitgenodigd werden met Jezus de berg op te gaan.

In die bijzondere gebeurtenis zagen ze een teken dat hen herinnerde aan een oude belofte.

Zoiets is ons overkomen bijna een jaar geleden toen het corona-virus uitbrak. Hierdoor werden we er aan herinnerd dat er meer is tussen hemel en aarde.

Laten we ons in deze viering verrassen door het ongewone waarmee Abraham en de leerlingen van Jezus werden overvallen.

Moge we straks hier vandaag gaan en met andere ogen naar de werkelijkheid kijken.

Ik wens ons goede en inspirerende momenten toe.

René Hornikx

***Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl
Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/***

Eerste Lezing: Genesis 22,1-2.9a.10-13.15-18

Abraham wordt gevraagd om het meest dierbare wat hij heeft, zijn enige zoon, te offeren.

Hierna gebeurde het dat God Abraham op de proef stelde. Hij zei tot hem: 'Abraham.' En hij antwoordde: 'Hier ben ik.' Hij zei: 'Ga met Isaak, uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, naar het land van de Moria, en draag hem daar, op de berg die Ik u zal aanwijzen, als brandoffer op.' Toen zij de plaats bereikt hadden die God hem had aangewezen, bouwde Abraham daar een altaar, stapelde er het hout op, bond zijn zoon Isaak vast en legde hem op het altaar, boven op het hout. Toen Abraham echter zijn hand uitstak naar het mes om daarmee zijn zoon de keel af te snijden, riep de engel van de Heer hem van uit de hemel toe: 'Abraham, Abraham!' En hij antwoordde: 'Hier ben ik.' Hij zei: 'Raak de jongen met geen vinger aan en doe hem niets! Ik weet nu dat gij God vreest, want gij hebt Mij uw zoon, uw enige, niet willen onthouden.' Abraham keek om zich heen en bemerkte een ram, die met zijn horens in het struikgewas vastzat. Hij greep de ram en droeg die als brandoffer op, in plaats van zijn zoon. Toen riep de engel van de Heer voor de tweede maal uit de hemel tot Abraham en zei: 'Bij Mijzelf heb Ik gezworen - spreekt de Heer -, omdat gij dit gedaan hebt en Mij uw zoon, uw enige, niet hebt onthouden, daarom zal Ik u overvloedig zegenen en uw nakomelingen even talrijk maken als de sterren aan de hemel en de zandkorrels op het strand van de zee. Uw nakomelingen zullen de poort van hun vijand bezitten. Door uw nakomelingen komt zegen over alle volken van de aarde, omdat gij naar Mijn stem hebt geluisterd.'

*Wandschildering in het
geboortehuis van mijn moeder.
(Kerkstraat 19, Arnhem. FS)*

Vraag: Abraham vertrouwt op God. In dat vertrouwen gaat Abraham ver. Wat hem het dierbaarste is, wil hij loslaten. Wat is het meest dierbare dat je in vol vertrouwen heb losgelaten in je leven tot nu toe?

Evangelie: Marcus 9,2-10

Jezus bereidt zijn leerlingen erop voor dat zijn dood niet het einde zal zijn, maar het begin van iets nieuws.

Zes dagen later nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee en bracht hen boven op een hoge berg, waar zij geheel alleen waren. Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd: zijn kleet werd glanzend en zo wit als geen volder ter wereld maken kan. Elia verscheen hun samen met Mozes en zij onderhielden zich met Jezus. Petrus nam het woord en zei tot Jezus: 'Rabbi, het is goed dat wij hier zijn. Laten we drie tenten bouwen, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia.' Hij wist niet goed wat hij zei, want ze

waren geheel verbluft. Een wolk kwam hen overschaduwen en uit die wolk klonk een stem: 'Dit is mijn Zoon, de Welbeminde, luistert naar Hem.' Toen ze rondkeken, zagen ze plotseling niemand anders bij hen alleen dan Jezus. Onder het afdalen van de berg verbood Jezus hun aan iemand te vertellen wat ze gezien hadden, voordat de Mensenzoon uit de doden zou zijn opgestaan. Zij hielden het inderdaad voor zich, al vroegen zij zich onder elkaar af, wat dat opstaan uit de doden mocht betekenen.

Vraag: De leerlingen vangen een glimp op van Jezus' toekomst. Dit stelt de leerlingen en ons voor vragen: Waar leef ik van? Wat heeft God mij te zeggen?

Naar U verlang ik te gaan,
maar hoe men naar U moet gaan,
dat vraag ik U opnieuw.
Augustinus

Overweging

Op een zonnige ochtend keek ik naar buiten en hoorde de vogels druk kwetteren. Ik haalde een paar keer diep adem en ik voelde aan alles: de lente komt eraan! Bijzonder toch, dat je dat kunt voelen. Dat begint al 's ochtends als ik wakker word. Het is nog donker buiten. En toch word ik anders wakker de laatste paar dagen. Met een gevoel van verwachting, een nieuw begin. Alles gaat weer groeien en bloeien, het wordt weer licht en warm. En dat kunnen we goed gebruiken nu na alle donkere corona dagen.

Het thema van deze *Kerk-Krant* is loslaten om opnieuw te beginnen. Loslaten hebben we de afgelopen tijd al veel moeten doen. In Glorieux zijn er velen overleden. Een aantal aan corona, anderen vanwege broze gezondheid. Het is een groot gemis. Afgelopen maandag was de uitvaart van mevr. Neggers, bij u misschien wel bekend. Zij is, op een paar dagen na, 96 jaar oud geworden. De besmettingen zijn flink opgelopen hier in huis. Inmiddels zijn de meesten al weer uit quarantaine gelukkig, en velen hadden slechts milde klachten. Het leven in huis is wel helemaal stilgelegd, in de hoop dat het virus zich niet verder zou verspreiden. Maar het kerkelijk jaar gaat verder. En daar stond ik dan, op Aswoensdag, in een lege kapel. Hoe moeten we hier nu iets van maken, dacht ik nog. Hoe kunnen we beginnen aan de vastentijd, terwijl het lijkt alsof er nooit een einde is gekomen aan de vorige?

Stil en sober is het leven nu, ingetogen. Het doet denken aan de retraite die de zusters jaarlijks houden in de vastentijd. Een stille tijd waarin er niet gesproken wordt, ook niet tijdens de koffie of tijdens het eten. Voorheen duurde het vijf dagen en was er een retraitepater die lezingen en bezinningsmomenten verzorgde. Tegenwoordig doen we een driedaagse retraite, en verzorgen wij zelf de lezingen. Deze stille dagen zijn altijd heel fijn. Voor de deelnemers werken zij helend. Maar ook voor de medewerkers

voelde het fijn, die vonden de rust en de stilte heerlijk, even op adem komen.

Even op adem komen. Dat is een mooie manier om de vastentijd te bekijken. Als een adempauze te midden van onze drukke levens. De tijd nemen om in stilte in jezelf te keren, om naar je binnenkamer te gaan, om met de woorden van Matteüs te spreken die we op Aswoensdag hebben gelezen. De corona-tijd is voor velen sowieso al een periode van bezinning. Simpelweg omdat er zo weinig te doen is en de sociale contacten beperkt worden tot een minimum. En toch voelt het anders als de stilte je door iets of iemand anders we opgelegd wordt. Het vraagt heel veel van ons, om ons steeds weer te houden aan de maatregelen.

Om gezond te blijven en onze medemensen te beschermen zijn we bereid tot grote offers, dat is wel gebleken. Ik vind het mooi om te zien hoe veruit de meesten van ons proberen zich aan de regels te houden. Maar het zijn toch andere offers dan die waar Abraham voor komt te staan. Hij moet zijn eigen zoon gaan offeren, en hij wil het ook echt doen. Vergeleken daarmee hebben wij het toch nog niet zo slecht. We hebben een dak boven ons hoofd, we hebben voldoende eten en drinken, televisie, boeken, telefoon. En we hebben natuurlijk al een jaar lang de *Kerk-Krant!* Onze verbindende factor. We komen er wel doorheen met z'n allen. Maar we kijken reikhalzend uit naar dat nieuwe begin, die transformatie, zoals Jezus op die hoge berg. Dat we deze nare tijd mogen loslaten en weer vooruit kunnen kijken. De lente, dat het licht weer binnen komt en ons van binnenuit stralend zal verlichten. Ik wens u allen een mooie, inspirerende en bijzondere 40-dagen tijd toe!

Marleen Kremers

Gek

In de tuin van een gekkenhuis ontmoette ik een jongeling met een gezicht, bleek, lieflijk en vol verwondering.

Ik ging naast hem op de bank zitten en vroeg: 'Waarom bent u hier?' Hij keek mij in opperste verbazing aan en zei: 'Hoewel het een onbetamelijke vraag is, zal ik haar toch beantwoorden. Mijn vader wilde mij maken tot een duplicaat van zichzelf en dat wilde mijn oom ook. Mijn moeder wilde dat ik het evenbeeld was van haar roemruchte vader. Mijn zuster placht mij haar zeevarende echtgenoot voor te houden als het volmaakte, navolging verdienende voorbeeld. Mijn broer vindt dat ik net als hij moet zijn, een uitmuntend atleet.

Mijn leermeesters -de doctor in de filosofie, de muzikleraar en de leraar in de logica- waren eveneens vastbesloten: een ieder wilde slechts dat ik de weerkaatsing was van hun eigen gezicht in de spiegel.

Daarom ben ik hierheen gekomen. Ik vind het hier gezonder. Ik kan nu tenminste mezelf zijn.'

Kahlil Gibran

Vraag: Wie of wat heeft je geholpen en helpt je om de persoon te worden die je ten diepste bent?

Gebed voor de zondag

Goede God,
U bent onder ons,
U woont in ons midden
we zien en horen U niet altijd
maar soms komt U ons in mensen rakelings nabij.
Spreek tot ons
laat ons uw aanwezigheid ervaren.
We vragen U:
schenk ons vertrouwen
om de weg te gaan die U ons wijst.
Dit vragen we U in naam van Jezus
voor nu en altijd.
Amen.

Zending

*Moge vrede en vreugde je omgeven
alsof er bloemen uit de hemel regenen.
Moge er veel geluk zijn in je leven.
En moge de goede God je zegenen.
In de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.*

Eén jaar Extra Kerk-Krant

Over twee weken is het zover. Op zaterdag 14 maart 2020 verscheen de eerste Extra Kerk-Krant op initiatief van Frans Savelkouls.

Nooit gedacht dat we zoveel kranten zouden uitbrengen.

Nooit gedacht dat die kranten in goede aarde zouden vallen.

Nooit gedacht dat zoveel mensen deze krant wilden ontvangen.

Nooit gedacht dat we zoveel positieve reacties mochten ontvangen.

Nooit gedacht dat zoveel in de pen geklommen zijn om een bijdrage te schrijven.

Nooit gedacht

Nooit gedacht dat we aan een tweede jaargang mogen beginnen.

Frans, dank dat je dit initiatief nam. Het heeft onze verbondenheid als Augustinus-gemeenschap goed gedaan.

De Krant bracht: troost, hoop, perspectief.

Er werd naar uitgekeken.

Ze hield ons bij de les.

De grootste steun die de Krant geeft is te weten dat je geliefd bent bij God en niet bang hoeft te zijn.

René Hornikx

In memoriam Els Steenberghe

Moeder van 4 kinderen en 5 kleinkinderen. Haar man Paul stierf 17 jaar geleden. Zij op 14 februari in de leeftijd van 89.

Ze stond bekend als iemand die zich altijd heeft ingezet voor veel goede doelen. Van beroep was ze maatschappelijk werkster. Leven ten bate van anderen, niet ten koste van, zo bracht ze haar geloof in praktijk. De kerk waar zij in geloofde staat verwoord in de geloofsbelijdenis van de oud-abt van Berne Heeswijk Ton Baeten ('Ik geloof in een kerk die haar deuren wijd openzet'...). Die kerkbeleving vond zij eerst in de Catharina, later bij de Augustijnen en daarna op Glorieux. Daar wilde zij graag haar uitvaart. Maar vanwege de coronamaatregelen kon dat niet doorgaan. Daarom weken we uit naar de voormalige Augustijnenkerk, die door de Dela is omgevormd tot een prachtig ceremoniehuis. Daar konden we niet ingaan op een van haar wensen: samen te

communie gaan. Sowieso al lastig in coronatijd. We vonden een alternatief. Na muziek en zang, licht, lezingen en herinneringen volgde het onderdeel 'Tafel van verbondenheid'. Dat speelde zich af op het podium waarop een tafeltje stond, gedekt met een door Els geborduurd tafelkleed en met enkele spullen uit haar servies, te weten een bord, een broodmandje en een glazen kan. Die was gevuld met water en op het bord lag een Italiaans broodbolletje. Achter deze tafel sprak ik de volgende woorden:

Hoe vaak zijn jullie niet samen met moeder en oma aan tafel geweest om met elkaar verbondenheid te vieren?

Deze tafel, gedekt met haar servies, herinnert daar aan.

Els hoorde ook bij de tafelgemeenschap van Glorieux.

Een gemeenschap waar de maaltijd van Jezus Christus wordt gevierd.

Waar Hij beleden wordt als brood voor het leven van de wereld.

Els putte kracht uit de deelname aan deze maaltijd.

Het voedde haar geloof in het visioen van Jezus en de profeten:

een nieuwe wereld waar brood genoeg en water stroomt voor allen.

Hoe graag wilde Els niet dat we bij haar uitvaart ook een

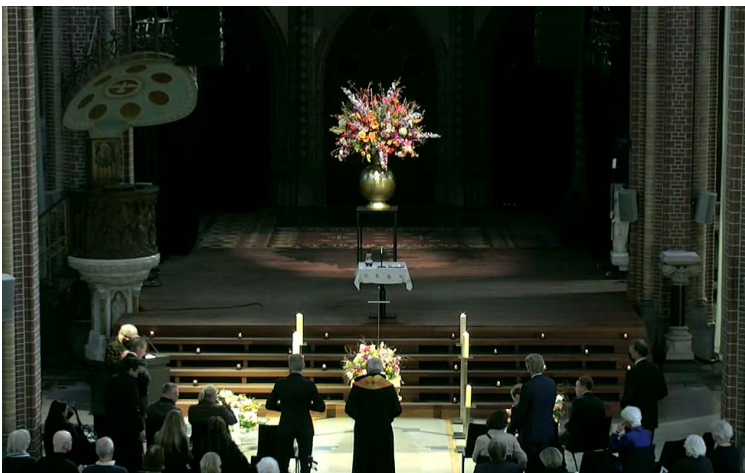
tafelgemeenschap met elkaar zouden vormen

en het brood van leven met elkaar zouden delen?

Maar dat is hier en nu, en ook al door de coronamaatregelen niet mogelijk.

Daarom zal ik dit brood dat ons herinnert aan zowel de tafelgemeenschap thuis bij Els als in de kerk bij Christus

nu aan Jelle geven die daarbij ons allen vertegenwoordigt.

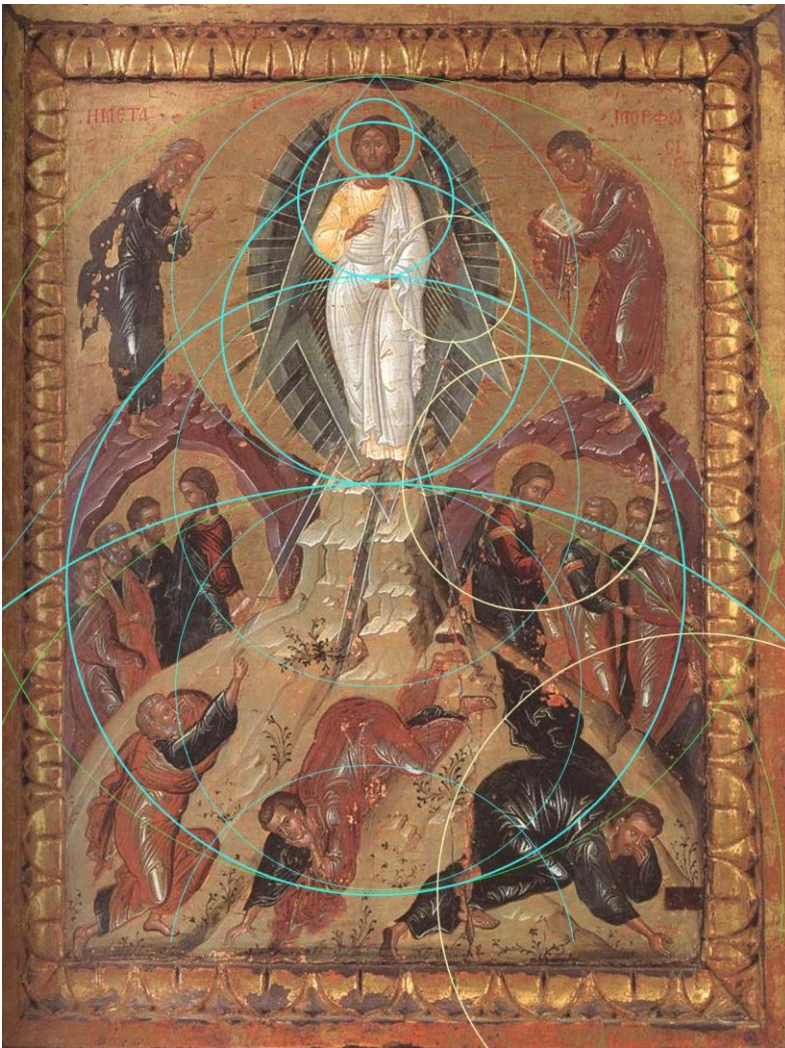
Jelle, één van de kleinkinderen, is een jongeman met het syndroom van down, die samen met mij plechtig voor de kist uitliep bij de in- en de uittocht. Hij droeg daarbij een vat met wijwater voor de zegeningen. Nu liep ik naar hem toe om het brood te geven. Ik zei: 'dit is het broodje van oma voor jou, Jelle' terwijl ik er in stilte bij dacht: 'dit is ook het brood

van Christus'... Jelle en alle anderen waren ontroerd. In een telefonisch nagesprek vertelde één van Els' kinderen: 'we zijn nog even als familie bij elkaar geweest, en daar hebben we het broodje gebroken en met elkaar gedeeld'.....

Joost Koopmans osa

Transfiguratie van Christus op de berg Tabor

Naar de Russische icoon van Theophanes de Griek, 15e eeuw

Op deze icoon ontdekken we links hoe Christus zijn drie leerlingen de berg op leidt. Terwijl Hij hen voorbereidt op wat komen gaat. En rechts helpt Hij hen weer bij het afdalen en verklaart ze daarbij wat ze zojuist hebben meege-maakt. Dat is wel nodig, want het is op zijn minst verbijs-terend te noemen.

Op de allerhoogste top mogen we de Messias bewonderen, zoals we Hem nog niet eerder zagen. Stralend in de glorievolle heerlijkheid die Zijn Vader Hem schenkt. Voor ons duidelijk zichtbaar, vanwege de ovale mantel (mandorla) die Hem omhult.

Ook de profeet Mozes en de profeet Elias (links) komen Hem nog een laatste keer bemoedigen. Denk daarbij

aan: *"Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand". "Gij zult uw naaste beminnen als uzelf"* Aan deze twee geboden hangt heel de Wet en de Profeten. (Matth. 22, 37-40) . Voorafgaand aan 'de grootste beproeving ooit', die Hem te wachten staat. Zelfs als we proberen om de verfijnde schoonheid van deze meesterlijke icoon te omschrijven, schieten woorden tekort. Het ingenieus repeterende patroon is een teken van oneindigheid, de mateloze aard van God. Onbegrijpelijk voor de mens volgens Augustinus. Daarom past hier alleen eerbiedige stilte....

Anita van der Kam